

m

1. Bo-csásd meg, Úr Is - ten, if - jú - sá-gom-nak vét - két,
 Sok hi - tet - len - sé - gét, un-dok fer-tel-mes - sé - gét;
 Tö - röld el rú - tá - gát, Min-den ál-nok - sá - gát,
 Köny - nyeb - bítsd lel - kem ter - hét.

2. Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben

Tétova bujdosik, mint madár a szélvészben;

Tőled elijedett,

Tudván, hogy vétkezett,

Akar esni kétségben.

3. Akarna gyakorta hozzád ismét megtérni,

De bűnei miatt nem mer elődbe menni,

Tőled oly igen fél.

Reád nézni sem mér,

Színed igen rettegi.

4. Semmije sincs pedig, mivel elődbe menjen,

Mivel jóvoltodért viszont téged tiszteljen,

Nagy alázatosan,

Méltó haragodban

Tégedet engeszteljen.

5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal!

Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával?

Inkább hadd dicsérjen

E földön élteben

Szép magasztalásokkal.

6. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez,

Szép könyörgésekkel béküljél szent kezéhez,

Mert lám, hozzá fogad,

Csak reá hagyj magad:

Igen irgalmas Úr ez.

7. Higgyünk mindörökké egyedül csak Őbenne,

Őrizkedjünk büntől, ne távozzunk Őtőle,

Áldott az Ő neve

Örökké mennyekbe',

Ki már megkegyelmeze